

CHYBA V ÚSUDKU

MONIKA KOLMANOVÁ

CHYBA V ÚSUDKU

Monika Kolmanová

I.

Pondělní dopoledne bylo pošourné, od včerejšího dne přšlo. Ne silně, zato vytrvale. Na druhou polovinu září bylo počasí mimořádně teplé, stále ještě doznívala horka z konce srpna, které bylo na dešťové srážky velmi skoupé.

Kapitán Svatopluk Blažej koukal z otevřeného okna své kanceláře v prvním patře a kouřil. Jeho nálada byla také pošourná. Měli nový případ a nemohli vyslechnout hlavní svědkyni.

Do kanceláře vstoupil bez zaklepání jeho mladší kolega poručík Petr Klement.

„Nemluví, pořád nemluví,“ zavrčel na něj kapitán.

„A já jsem toho také moc nezjistil,“ dodal poručík. „Ti jejich susedé z druhého patra stále nejsou doma a synátora jsem také nenašel.“

Kapitán Blažej vyhodil nedopalek cigarety z okna, posadil se ke stolu a otevřel úzký spis plný fotografií.

„Tak si uděláme alespoň rekapitulaci,“ řekl a odkašlal si.

Vyndal první fotografii a připevnil ji na magnetickou

tabuli. Na fotografii seděl, nebo spíše ležel v křesle postarší, plešatý muž. Skelné, modré oči zdobily brýle se stříbrnými obroučkami. Na bílé polokošili značky Lacosta byla velká rudá skvrna a v hrudi, přímo v srdci měl zabodnutý velký, kuchyňský nůž.

Na zemi u nohou ležel bavlněný, bílý ubrousek.

„Zavražděný JUDr. Rudolf Radosta, exekutor, 58 let, bytem Lipová Alej 1006 byl nalezen včera krátce po půl třetí svou manželkou Růženou Radostovou,“ zopakoval kapitán fakta.

Na druhé fotografii, kterou kapitán připevnil na tabuli, byl oválný dubový konferenční stůl. Na něm stál čokoládový dort, načnutý, chyběl jen jeden kousek. Vedle byla láhev Ballantinky, dvě použité skleničky a rudá, sametová kazeta se starými mincemi. Jedno velké kolo uprostřed zelo prázdnotou.

Další fotografie pak zvětšovala kvalitní kuchyňský nůž se zaschlou krví. Byl to kvalitní, 28 centimetrů dlouhý nůž značky Solingen.

„Vypadá to, že ten nůž ležel na podnose a byl jím krájen ten dort. Technici na něm našli zbytky čokolády, otisky bohužel nikoli. Ten, kdo jej použil, si vzal zřejmě na pomoc

čistý ubrousek,“ pokračoval kapitán.

„Dále nás zajímá ta sbírka minci, vypadá to, že jedna chybí, což by mohl být motiv. Dobrá zprava je, že pan doktor měl vše pečlivě nafocené a uložené v počítači, takže to teď technici důkladně projíždějí.“

Kapitán se zvedl a šel si postavit na kafe, poručík mávnutím ruky odmítl a vyndal si z ledničky minerálku.

„Z jeho diáře, který už mi ráno kluci vytiskli, víme, že v 13.00 očekával svého syna Otu a ve 14.00 nějakého Ing. Jaroslava Sýkoru. Zabit byl podle doktora opravdu mezi jednou a druhou odpolední, blíž se kloní ke druhé. U syna má poznámku OS + EX, což nevím, co znamená, u Sýkory má připsáno MINCE. Takže to nejspíš bude nějaký sběratel a ty mi hned zjisti jeho adresu.“

Poručík Klement přikývl a přidal svou trošku do mlýna.

„Jeho soused, nějaký pan Vavřík z druhého patra, vypověděl, že byl včera před druhou hodinou venčit svého kokršpaněla. Ví to přesně, zrovna přestalo na chvíli pršet. Před domem viděl postávat staršího, prošedivělého muže, který prý zvonil na Radostovi. Když se po chvíli vracel, protože začalo znovu poprchávat, muž už tam nestál. Tipnul bych si na toho inženýra Sýkoru,“ řekl Klement a

zaklapnul svůj černý blok.

„A co ta Radostová?“ zeptal se ještě poručík, který včera neměl výjezd a dostavil se proto na místo činu se značným zpožděním.

„No to je právě to. Přišla domů a spustila křik. Zabouchala na sousedku a ta následně zavolala ve 15.23 stopadesátosmičku. Zhroutila se a neřekla vůbec nic. Večer ji nechal její praktický lékař převézt na psychiatrii. Ráno jsem tam hned volal, její stav se nezměnil,“ povzdechl si kapitán. „A přitom právě u ní bychom měli začít.“

„A co sousedka?“ nadhodil Klement.

„Jmenuje se Plačková. Stará paní, asi pětasedmdesát. Zaprvé nedoslýchá a zadruhé si šla po obědě zdřímnout. Radostová ji vlastně vzbudila.“

II.

Dům, ve kterém se vražda odehrála, byla moderní bytovka se čtyřmi byty. V Lipové Aleji, vilové čtvrti Kamenic, byly takové bytovky tři a byly od sebe vzdáleny asi sto padesát metrů. Na každém poschodí byl jeden tří a jeden dvoupokojový byt. V třípokojáku prvního patra bydleli Radostovi, vedle s nimi na patře důchodkyně, bývalá praktická lékařka Alžběta Plačková.

Dáma na svůj věk sice velice čilá, bohužel však silně nedoslýchavá. Právě ta se po odjezdu kriminalistů starala o paní Radostovou a večer jí zavolala záchranku. Lékař po vyhodnocení situace rozhodl převézt paní na psychiatrii.

V druhém patře obývala větší z obou bytů rodina Voříškova s dvěma malými dětmi. Na víkendy jezdívali k prarodičům, kteří vlastnili domek na samotě u lesa. Vrátili se v neděli pozdě večer, o vraždě se dozvěděli od souseda, nicméně o věci nic nevěděli a ráno odešli trochu rozrušení do práce. Jejich soused, Vlastimil Vavřík, nedokázal poručíku Klementovi bohužel říci, kde oba mladí lidé pracují, nicméně poradil alespoň, že se vracejí pravidelně

kolem čtvrté hodiny odpolední.

Kapitán nespokojeně přešlapoval na místě a horlivě přitom čmáral fixou na tabuli.

Zaprvé to může být rodinná neshoda, která vyvrcholila ve vraždu. Pod poznámku napsal – Růžena Radostová, manželka, Ota Radosta, syn.

„Ani s jedním jsme neměli zatím šanci mluvit a vyslechnout je, je naše priorita,“ zopakoval ještě jednou pro upřesnění.

„Za druhé se rýsuje krádež mince, nevíme, zdali byly odcizeny ještě nějaké věci. Tady by přicházel v úvahu ing. Sýkora,“ pokračoval poručík Klement.

„Já to risknu,“ rozhodl se kapitán, „sjedu na tu psychiatrii, třeba mi povolí krátký rozhovor, když už tam budu. Ty za tím seženeš toho Sýkoru.“

„Já jedu s tebou,“ vyhrkl poručík a ihned se začal zvedat.

„Tobě se tam od posledně nějak zalíbilo,“ rýpnul si Bažej.

Třiatřicetiletý, blondřatý poručík Petr se lišácky usmál. Při zmínce o psychiatrické klinice se mu vybavila hezká, mladá, zdravotní sestřička Šárka, s očima jako trnky, se kterou prožil na konci léta krátký románek. Bohužel krátký,

protože to zkazil a slečna Šárka Jahodová s ním momentálně nemluví. Ale když už tam musí služebně, tak ji navštíví. Jen doufal, že bude mít službu. Nevěděl sice, co by jí měl říct, ale ono ho určitě něco napadne. V duchu viděl její černý culík, který jí vždy neposlušně létal ze strany na stranu i malý pikantní nosík plný pih.

Když zajeli na známé parkoviště, rozhlédl se poručík kolem sebe. Bože, vždyť to bylo nedávno, co tu vyšetřovali vraždu pacientky a co se tady zamiloval.

Tehdy byl ovšem nesnesitelný pařák, pomyslel si a nasadil si kšiltovku. Kapitán si natáhl kapuci. Ani jeden z nich neměl deštník, proto spěchali k budově č. 2, kde byl podle směrovací tabule příjem.

Na příjmu je ovšem čekalo velké překvapení.

„Paní Radostovou jsme přeložili na oddělení číslo 24,“ řekla jim stroze korpulentní sestra poté, co jí ukázali své služební průkazy.

„Půjdete doprava a nahoru do kopce,“ začala jim vysvětlovat, ale Petr ji přerušil, „My víme, kde to je.“

„Deja vu,“ řekl Petr a Blažej zavrtěl hlavou, „co dělá protialkoholním?“

„Jsou tam i deprese,“ poznamenal Petr.

„To ano, ale v závislosti na závislosti,“ dodal kapitán a ta slovní hříčka se mu líbila.

Zazvonili u dveří a za chvíli jim přišla otevřít Šárka. Petrův obličej se rozzářil jako vánoční stromek.

„Ahoj Šárko!“ vykřikl radostně.

Odpověděla mu a také se usmála. Chtě nechtě, srdce se jí rozbušilo, byla ráda, že ho opět vidí.

„Asi vím, co vás přivádí,“ řekla jim na uvítanou. „Hned zavolám paní doktorku.“

„Počkej, Šárko.“ Petr ji jemně chytil za loket.

„Co dělá tady u vás?“

Šárka se k němu naklonila. „Jasný abúzus.“

„Cože?“

„Abúzus, čili nadužívání alkoholu. Paní Radostová dostala ráno docela slušný absták. Kolik měla v krvi, zatím nevíme, ale ještě ráno nadýchala 0,4 promile. Není divu, že po té uklidňující injekci od lékaře dostala srdeční arytmií. Ještě, že u ní byla ta její sousedka, doktorka. Předali ji k nám a musela jít na kapačky. Na detox ji vzhledem k jejímu psychickému stavu posílat nechtěli.“

„Mně ale včera vůbec nepřípadala opilá,“ řekl kapitán pochybovačně.

„Vypadá to, že paní Radostová bude z těch, co si udržují stálou hladinu alkoholu, aby mohli fungovat,“ odpověděla mu Šárka.

„Vzhledem k tomu, že nemluví, je to jen odhad, ale podle všech příznaků určitě správný,“ dodala.

Šárka odhopkala a culík sebou vesele házel ze strany na stranu, což Petrovi způsobilo píchnutí u srdce.

„Náhodou je to dobrý, že je tady, s doktorkou Veselou se snáz domluvíme,“ kvitoval kapitán.

Ale místo doktorky Veselé se objevila korpulentní, postarší žena se silnými brýlemi.

„Doktorka Kohoutová,“ řekla a podala jim ruku.

„Prý byste chtěli mluvit s paní Radostovou?“ otázala se přísně. Oba začali horlivě kývat hlavami.

„Já vám to umožním, samozřejmě za mé asistence, ale pochybuju,“ rozhodila baculatýma rukama.

Kriminalisté ji následovali do pokoje. Byl to týž pokoj, ve kterém se ocitli, když vyšetřovali vraždu Marie Bínové. Třílůžák, vybavený sektorovým nábytkem, uprostřed

kulatý stůl, obsypaný spoustou časopisů.

Na posteli u okna seděla pětapadesátiletá Růžena Radostová, plnoštíhlá žena s tmavě hnědými vlasy, sestříhanými do krátkého mikáda. Na sobě měla světle modré kalhoty, barevnou modročervenou halenku a na nohou černé mokasíny. Seděla zpříma, třesoucí ruce měla pevně sepnuté a občas jí samovolně vyskakovala pravá noha. Ze všech sil se snažila udržet své neklidné nervy na uzdě, ale moc se jí to nedařilo.

Na pozdrav neodpověděla, jen schoulila hlavu mezi ramena, jako by se schovávala.

„Paní Radostová, potřebovali bychom, abyste nám řekla něco o průběhu včerejšího odpoledne. Kdy jste odešla z domu, kam jste šla a kdy přesně jste se vrátila,“ začal kapitán.

Žádná reakce.

„Víme, že je to pro vás hrozně těžké, ale pochopte, snažíme se najít vraha vašeho manžela. Pomozte nám, prosím,“ apeloval na ni dál.

Ani se nepohnula. Snažil se jí dávat všemožné otázky, ale seděla tam jako kamenná socha, nebo spíše její torzo.

„Řekněte nám alespoň, zdali byl včera u vás váš syn Ota.“

Poznámka o synovi ji zburcovala. Vylekaně na něj pohlédla těkajícíma očima a rezolutně zavrtěla hlavou.

„Ale čekali jste ho přece. Opravdu tam nebyl?“

V očích se jí objevil strach a vyřinuly se slzy.

„A víte, kde byl, když ne u vás?“

Neustále vrtěla hlavou a usedavě plakala. Na otázku, zda zná inženýra Sýkoru, přestala opět reagovat. Plakala. Plakala tiše a nevnímala svět kolem sebe.

„Končíme, pánové. Necháme paní Radostovou v klidu,“ přerušila je doktorka Kohoutová autoritativně a přistoupila k pacientce. Podala jí hrnek s čajem.

„Napijte se, musíte hodně pít. A odpočiňte si, pokuste se na chvíli usnout.“ Paní Radostová hrnek nepřijala. Opět upadla do své katatonické polohy a vytvořila kolem sebe neviditelnou, ale neprůstřelnou bariéru.

Kriminalisté jen neradi vyšli z pokoje.

„Jak dlouho ten stav může trvat?“ zeptal se Blažej lékařky.

„Těžko říct, může to trvat pár dní nebo také týdnů. Je příliš brzy dělat nějaké závěry. Zatím jsme neměli možnost ji pořádně vyšetřit.“ Doktorka Kohoutová je sice chápala, ale nemohla jim nijak pomoci. A duševní stav její pacientky

pro ni byl prioritou.

Oba muži v duchu zaúpěli.

„Promiňte, mám práci. Rozloučím se,“ řekla doktorka, opět jim podala ruku a zmizela v lékařském pokoji.

Kráčeli pomalu k východu, kde už postávala jim neznámá zdravotní sestra a trochu netrpělivě si pohrávala se svazkem klíčů. Čekala, až bude moci kriminalistům odemknout a jít si konečně dopít studenou kávu. Petr se loudal a neustále rozhlížel. Náhle odněkud vyplula Šárka, náručí plné spisů.

Pospíšil si a vyhrkl, „Šárko, měla bys dnes čas?“ střelil naslepo.

„Bohužel, dnes máme poradu a zřejmě se to protáhne,“ pokrčila malým nosíkem.

„A zítra,“ vyhrkl nedočkavě.

„Noční,“ zazpívala.

„Škoda,“ hlesl zklamaně. Dívka s ním zřejmě už nechce mít nic společného.

„Ale v pátek mám volno, tak mi zavolejte, pane poručíku.“ Přimhouřila oči jako kočka a šibalsky se usmála.

„Provedu, slečno Jahodová,“ odpověděl rozjařeně.

Do společenské místnosti, sloužící také jako jídelna, se začaly trousit ženy a z pootevřených dveří se linula vůně houbové omáčky. Svatopluk Blažej nasál a prohlásil: „Jde se na oběd.“

Vyhublý, vysoký kapitán měl neobyčejný apetit a neustálý hlad. A vzhledem k jeho žaludečním vředům musel dodržovat pravidelný jídelní rytmus. Klementovi se zdálo být na oběd ještě příliš brzo, nicméně znal svého šéfa a proto neprotestoval. Náladu mu zlepšila vyhlídka na páteční schůzku se Šárkou a byl proto ochoten zajít s kolegou kamkoliv.

Sjedeme do „Kaštanky,“ rozhodl kapitán. Byla to jediná restaurace v městečku, přímo na náměstí, vzdálená autem od kliniky pouhých deset minut.